

Як дзвін у вусі, вглиб речей розгін,
Де ще від дня позалишались пастки.
Ледь коливаються — плівки надуті — пустки.
Розгвинчено і воду, і вогонь.

Поздовжнього побільшала вага.
Скрізь — губкою — стрімкі й ламкі форпости.
Дитину в ванні — проминальне — пестять.
Всі віддалі, як тісто, й тільки ген,

Де устриця до обрію прикута,
Ще жменька світу з відсвітом строкатим. —
Зійшли на ринь — і метушня, і галас.

І ні душі. Сама — рівнина-голос,
Що — дійсність, наче праскою — капрон.
Та Яків, що із Господом — на прю.